

mand, og at det Spørgsmaal, hvorvidt han kunde leve af sin Indtægt eller ej, var afgørende. Andre ræsonnere derimod saaledes: Hvorledes han kan leve eller ikke leve, bliver hans Sag, men først og fremmest er han Justitsminister, og saa kan han ikke være Forretningsmand, eller ogsaa kan han være Forretningsmand og ikke Justitsminister.

Dernæst er den højtærede Justitsminister Smørhandler. Han driver en stor Smørforretning, som alle vide, og som han heller ikke lægger noget Skjul paa. Det er allerede mere betænkeligt igen. Det er en stor Handel, som man kunde sige ikke ret vel sømmede sig for Landets Justitsminister. Det er blevet mig fortalt af en ganske troværdig Mand, der meddelte mig det uden paa nogen Maade at mene, at der var noget forargeligt deri, at denne Mand havde forhandlet i selve Justitsministeriets Kontorer med Justitsministeren om en Smørleverance. Han havde da spurgt Justitsministeren, til hvilken Pris han vilde levere Smør til en ganske bestemt Kunde, hvis Navn jeg ikke skal nævne her, og Justitsministeren havde fra sit Kontor telefoneret ud i Byen for at sætte denne Forretning i Gang. De fleste ville dog finde, at det er en noget stærk Sammenblanding af de Forretninger, der bør foregaa i en Ministers Kontor, og de Forretninger, der foregaa i et ganske privat Kontor her i Byen.

Saa er den højtærede Minister Teglværksejer. Som saadan er han i Stand til at levere Murstenene til de Bygninger, der opføres, baade offentlige og private. Der kan altsaa Justitsministeren, da netop alle Byggeforetagender afhænge af visse Bestemmelser og Resolutioner, som Justitsministeriet kan træffe, paa en underlig Maade faa de to Ting sammenblandede at være Justitsminister og at være Teglværksejer, og at det har været Tilfældet, skal jeg senere komme til.

Dernæst er Justitsministeren Grundspekulant. Det er fremkommet under de Forhandlinger, der have været førte i det andet Ting, og Justitsministeren har ikke lagt noget Skjul paa, at han altsaa handler med Grunde, sælger Grunde, har Grunde til Bebyggelse og spekulerer i Grunde. Man vil paa Forhaand anse det

for uheldigt — jeg agter ikke at bruge meget stærke Ord —, at Justitsministeren forener de to Stillinger som Minister og som Grundspekulant. Nu spørger jeg, hvorledes det er muligt, at en Mand kan slaa til, kan man sige, til saa mange Bestillinger. Jeg kan meget godt yde Justitsministeren en Art Anerkendelse for hans Arbejdskraft, men samtidig vil jeg sige, at det er ganske umuligt, at en Menneskehjerne paa en Gang kan rumme dette, det ene Øjeblik at være Justitsminister, det andet f. Eks. at være Grundspekulant. Hvorledes er det muligt, at Justitsministeren Kl. 1 er Teglværksejer, Kl. 2 Justitsminister, Kl. 3 Grundspekulant, Kl. 4 atter Justitsminister, og saa fremdeles hele Dagen? Der er et af Molières Stykker, som hedder „Den Gerrige“. Den gerrige har kun et Tjenestetyende, som er hans Kok, og da denne en Gang har faaet Besked som Kok, siger den gerrige til ham, at han vil give ham nogen Besked om Hestene. Dertil bemærker Kokken, at saa maa han kaste sit Køkkenforklæde „og saa er jeg Kusk paa den Maade; thi“ — siger han — „man kan ikke paa en Gang være Kok og Kusk.“ Saaledes kan man heller ikke, fordi man faar Uniformen af, blive et andet Menneske og fra Justitsminister forvandle sig til Teglværksejer, uden at man samtidig som Justitsminister ræsonnerer som Teglværksejer og som Teglværksejer i Virkeligheden bruger Justitsministerens Ræsonnement.

Jeg tror i Virkeligheden, at man maa forstaa den højtærede Justitsminister saaledes, at han befinder sig i en Slags Uskyldighedstilstand, at han ligesom Bisp Nikolas i „Kongsemnerne“ ikke kender Forskellen paa godt og ondt. Han tror ganske naivt — havde jeg nær sagt —, at man virkelig som Justitsminister kan vedblive at ræsonnere som Forretningsmand og sige: Naar jeg kun gaar til Lovens yderste Grænse, som en Forretningsmand gaar, er det tilstrækkeligt; jeg er lige god Justitsminister for det! Samtidig har Justitsministeren hele sit Liv igennem været Sagfører, og jeg forklarer visse Ting saaledes, at han bestandig ræsonnerer som Sagfører, er bestandig af den Mening, at man skal forsvare sig til det yderste, aldrig tilstaa, benægte alt. Det, som